

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.849 van 2 juli 2015
in de zaak A. 214.304/IX-8544**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koenraad Timmerman en Pieterjan Osaer
kantoor houdend te 3000 Leuven
Naamsestraat 165
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Sociale Zaken en Volksgezondheid
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacubowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp

1. Het verzoekschrift, ingediend op 20 november 2014, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het bestuur Medische Expertise van de federale overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu van 23 september 2014 waarbij XXXX op medische gronden ongeschikt wordt verklaard voor elke functie en waarbij wordt vastgesteld dat zij daarom de voorwaarden vervult om definitief vervroegd te worden gepensioneerd vanaf 1 oktober 2014.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 maart 2015.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pieterjan Osaer, die tevens *loco* advocaat Koenraad Timmerman verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Alexandra Vandeveld, die *loco* advocaat Emmanuel Jacobowitz verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is sinds 1 juli 1998 statutair ambtenaar bij de federale overheidsdienst Financiën (hierna: FOD Financiën).

3.2. Op 11 januari 2007 is zij het slachtoffer van een arbeidswegongeval. Als gevolg hiervan is zij met ‘ziekteverlof ingevolge een arbeidsongeval’ van 11 januari 2007 tot 22 februari 2009. Van 23 februari 2009 tot 23 mei 2010 is zij met ‘gewoon’ ziekteverlof. Van 6 juni 2009 wordt zij – met een onderbreking tussen 1 en 8 december 2009 – in disponibiliteit gesteld tot 30 september 2011. Van 1 oktober 2011 tot 30 september 2012 werkt zij onder het regime van verminderde prestaties wegens een chronische aandoening. Vanaf 13 januari 2012 is zij opnieuw arbeidsongeschikt en vanaf 19 januari 2012 wordt zij in disponibiliteit gesteld. Haar afwezigheid wegens arbeidsongeschiktheid duurt voort tot op de datum van de bestreden beslissing.

3.3.1. Naar aanleiding van het arbeidswegongeval dienen de consolidatiedatum en de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid van verzoekster te worden vastgesteld.

3.3.2. Op 12 februari 2010 beslist het bestuur Medische Expertise (hierna: Medex), in graad van beroep, om de consolidatiedatum van het letsel op 23 februari 2009 vast te stellen, met een graad van blijvende arbeidsongeschiktheid van 10%.

3.3.3. Met een dagvaarding van 20 augustus 2010 stelt verzoekster beroep in tegen deze beslissing bij de arbeidsrechtbank te Leuven.

3.3.4. In een tussenvonnis van 21 december 2010 stelt de arbeidsrechtbank een gerechtsdeskundige aan. In zijn eindverslag van 18 februari 2013 stelt de gerechtsdeskundige 11 januari 2009 als consolidatiedatum en een graad van blijvende arbeidsongeschiktheid van 20% voor.

3.3.5. Op het ogenblik van de bestreden beslissing heeft de arbeidsrechtbank nog geen eindvonnis in de zaak geveld.

3.4.1. Ingevolge de langdurige afwezigheid wegens arbeidsongeschiktheid vraagt de gewestelijk directeur van de administratie der Douane en Accijnzen – waar verzoekster tewerkgesteld is – op 17 maart 2010 aan Medex om een geneeskundig onderzoek van verzoekster door de pensioencommissie.

3.4.2. Bij brief van 6 januari 2011 deelt Medex aan verzoekster mee dat zij momenteel niet aan de voorwaarden voldoet om vroegtijdig gepensioneerd te worden, dat zij momenteel ongeschikt is om op normale en regelmatige wijze haar werkzaamheden te vervullen, dat zij na verloop van drie maanden terug door de pensioencommissie onderzocht moet worden tenzij ze het werk zou hebben hervat en dat zij niet door een ernstige of langdurige ziekte zoals bedoeld in de reglementering betreffende de verloven en afwezigheden is aangetast.

3.4.3. Op 2 februari 2011 stelt verzoekster beroep in tegen de voormelde beslissing van 6 januari 2011, waarbij verzoeksters arts erop wijst dat verzoeksters fysieke toestand niet verbeterd is maar zij toch gemotiveerd is om halftijds het werk te hervatten om te kunnen ervaren of haar vroegere functie nog haalbaar is voor haar en dat zij van oordeel is dat het wel degelijk om een ernstige en langdurige ziekte gaat.

3.4.4. Na medisch onderzoek van verzoekster op 17 maart 2011 beslist Medex op 3 augustus 2011 om de in eerste aanleg genomen beslissing te bevestigen.

3.4.5. Het dossier wordt vervolgens voor een scheidsrechterlijke eindbeslissing doorgestuurd naar de hoofdgeneesheer van de administratieve gezondheidsdienst die verzoekster medisch onderzoekt op 3 september 2014. Zijn eindconclusie luidt:

“Het ernstige en langdurige karakter van de aandoening kan niet erkend worden: er is hier geen sprake van een slechte (infauste) prognose, er zijn geen significante functionele beperkingen (objectiveerbaar).”

3.4.6. Op 23 september 2014 wordt aan verzoekster door Medex het definitieve resultaat van de beroepsprocedure meegedeeld. Dat is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“Ik heb de eer u het definitieve resultaat mee te delen van de beroepsprocedure die u instelde tegen de beslissing die de pensioencommissie in eerste instantie genomen had. Daar de eerste fase van de beroepsprocedure niet tot een akkoord heeft geleid, werd uw dossier voor scheidsrechterlijke eindbeslissing overgemaakt aan de door het Hoofd van de medische kwaliteit aangewezen medische kwaliteitsmanager.

Deze heeft het volgende beslist i.v.m. uw arbeidsgeschiktheid.

U bent op medische gronden ongeschikt voor elke functie. U vervult daarom de voorwaarden om definitief vervroegd te worden gepensioneerd. Dit pensioen gaat in op de eerste dag van de maand die volgt op de eerste betekening van de beslissing tot oppensioenstelling, met andere woorden op 01/10/2014.

Het verlies van de graad van zelfredzaamheid werd bepaald op 0 punten op een schaal van 18 punten in toepassing van het ministerieel besluit van 30 juli 1987. Uw definitieve ongeschiktheid is bijgevolg niet het gevolg van een zware handicap opgelopen tijdens de loopbaan en waardoor definitief een einde werd gemaakt aan uw diensten zoals bedoeld in de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen.

De ziekte waaraan u leed op het ogenblik van het onderzoek wordt niet erkend als ernstige en langdurige ziekte zoals bedoeld wordt in de voor uw dienst geldende reglementering betreffende verloven en afwezigheden.

Deze beslissing is definitief; binnen Medex is geen verder beroep meer mogelijk. U hebt nog wel de mogelijkheid om, binnen de 60 dagen, door middel van een verzoekschrift aan de Raad van State, de vernietiging te vragen van deze beslissing.

Deze beslissing wordt met dezelfde post meegedeeld aan uw werkgever, die verder verantwoordelijk is voor de administratieve uitvoering van deze beslissing.”

De medische motivering van deze beslissing, in bijlage bij dit schrijven gevoegd, luidt:

“53-jarige inspecteur FOD Financiën in ziekteverlof wegens multiple klachten: occipitale hoofdpijn, vertigo, smaak- en reukstoornissen, concentratieproblemen. De klachten traden op na een arbeidsongeval op 11-01-2007 (craniocerebraal trauma). Er is weinig tot geen evolutie in de

toestand dewelke reeds sinds jaren gestabiliseerd is. Werkhervatting is, gezien de huidige toestand alsook het reeds zeer langdurige werkverlet, niet meer realistisch zodat betrokkene kan worden toegelaten tot het definitieve vroegtijdige pensioen.”

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

Probleemstelling

4. Ter terechtzitting legt verzoekster een aantal aanvullende stukken neer die betrekking hebben op haar financiële situatie, meer bepaald op de kosten die zij heeft.

5. De verwerende partij verzet zich tegen de neerlegging van die stukken.

Beoordeling

6. Verzoekster kon de bewuste stukken – aangezien ze van recentere datum zijn – niet samen met haar verzoekschrift indienen. De stukken strekken er ook louter toe een verder bewijs te leveren van haar stelling dat de vordering spoedeisend is omwille van haar financiële situatie. Er is dan ook geen reden om de stukken uit het debat te weren. Zoals hierna zal blijken, zal de spoedeisendheid van de vordering (en de stukken die daarvan het bewijs moeten leveren) bovendien niet bij de beoordeling van het beroep betrokken worden.

V. Toepassing van de kortedebattenprocedure

A. Onderzoek van het enige middel

Standpunt van de partijen

7. Het middel is ontleend aan de schending van het redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster voert aan dat Medex de bestreden beslissing – dat verzoekster op medische gronden ongeschikt is voor elke functie en daarom de voorwaarden vervult om definitief vervroegd te worden gepensioneerd vanaf 1 oktober 2014 – heeft genomen zonder het vonnis van de arbeidsrechtbank af te wachten in het beroep dat zij heeft ingesteld tegen de beslissing van Medex van 12 februari 2010 met betrekking tot de consolidatiedatum en de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid ingevolge haar arbeidsongeval. Zij stelt dat minstens de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid mee bepalend is voor de mate van lichamelijke ongeschiktheid voor elke functie en dat, vermits dit nog aan het oordeel van de arbeidsrechtbank onderworpen is, Medex er zich niet op kon steunen als een vaststaand en definitief gegeven. Met de bestreden beslissing wordt evenwel definitief haar rechtstoestand bepaald, met onomkeerbare en ongunstige gevolgen. Verzoekster merkt ook op dat de bestreden beslissing in strijd is met de beslissing van Medex van 6 januari 2011 dat verzoekster vanuit medisch standpunt niet de voorwaarden vervult om vroegtijdig te worden gepensioneerd. Volgens verzoekster miskent Medex op die manier het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en zij verwijst in dat verband naar arrest nr. 218.348 van 8 maart 2012 inzake Cours. Verzoekster voert voorts de schending aan van de formelemotiveringsplicht, waarbij zij argumenteert dat de in de bestreden beslissing opgenomen motivering niet afdoende is aangezien er geen deugdelijke grondslag bestaat om haar onmiddellijk en definitief ongeschikt te verklaren. Doordat de bestreden beslissing haar rechtstoestand definitief bepaalt terwijl de

beoordeling van het geschil tot de exclusieve bevoegdheid van de arbeidsrechtbank behoort, acht verzoekster ten slotte ook het rechtszekerheidsbeginsel miskend.

8. De verwerende partij antwoordt in haar nota dat de bepaling van de graad van arbeidsongeschiktheid en de consolidatiedatum volledig vreemd is aan de vraag of verzoekster al dan niet geschikt is voor enige functie binnen de FOD Financiën. Het betreft, zo stelt zij, twee procedures die volledig los staan van elkaar. Zij verduidelijkt dat verzoekster, na alle ziektedagen te hebben uitgeput, overeenkomstig artikel 56, § 1, van het koninklijk besluit van 19 november 1998 ‘betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de rijksbesturen’ van rechtswege in disponibiliteit werd geplaatst, waarna haar door de FOD Financiën werd verzocht om na te gaan of verzoekster medisch gezien nog geschikt was om haar functie uit te oefenen, dan wel de voorwaarden vervulde om vervroegd op pensioen te worden gesteld. Een uitspraak van de arbeidsrechtbank over de graad van arbeidsongeschiktheid en de consolidatiedatum heeft, zo meent de verwerende partij, geen enkele impact op de vaststelling van de geschiktheid van verzoekster en zij is van oordeel dat zelfs in de hypothese dat de arbeidsrechtbank de conclusies van de gerechtsdeskundige zou bijvallen, dit geen enkele invloed heeft op de geschiktheid van verzoekster om haar functie weer uit te oefenen. De verwerende partij besluit dan ook dat in de omstandigheid dat zij de definitieve uitspraak van de arbeidsrechtbank niet heeft afgewacht, geen miskenning van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel onderkend kan worden. Evenmin noopt de beslissing van Medex van 6 januari 2011 tot de conclusie dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend, zo meent de verwerende partij voorts. Zij wijst er dienaangaande op dat Medex in de beslissing van 6 januari 2011 enkel heeft geoordeeld dat verzoekster op dat tijdstip niet in de voorwaarden verkeerde om vervroegd gepensioneerd te worden en dat de geneesheer-scheidsrechter van Medex op 23 september 2014 wel degelijk kon oordelen dat verzoekster op dat moment wel de voorwaarden vervulde om vroegtijdig gepensioneerd te worden, aangezien verzoeksters gezondheidstoestand niet verbeterd was. Wat de aangevoerde schending van de motiveringsplicht betreft, antwoordt de verwerende partij dat de bestreden beslissing en de bijlage

met de medische motivering omstandig de redenen aangeven waarom werd geoordeeld dat verzoekster definitief ongeschikt is voor haar functie. In de mate dat verzoekster de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert doordat de bestreden beslissing haar rechtstoestand definitief bepaalt terwijl de beoordeling van het geschil tot de exclusieve bevoegdheid van de arbeidsrechtbank behoort, merkt de verwerende partij op dat de arbeidsrechtbank geenszins bevoegd is om te oordelen over de geschiktheid van een ambtenaar om zijn functie uit te oefenen en evenmin om te oordelen over de beslissing van Medex hieromtrent.

Beoordeling

9. In zijn verslag besluit de auditeur-verslaggever dat uit de arresten nr. 218.348 van 8 maart 2012 inzake Cours en nr. 172.349 van 18 juni 2007 inzake Debackere blijkt dat de verwerende partij een gerechtelijke eindbeslissing met kracht van gewijsde over de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid en de consolidatiedatum moet afwachten alvorens een beslissing te nemen over de vraag of de betrokkene definitief medisch ongeschikt is. Aangezien de verwerende partij dit te dezen niet heeft gedaan, acht de auditeur-verslaggever het middel gegrond in de mate dat de schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangevoerd en meent hij dat de afhandeling van de zaak slechts korte debatten vereist.

10. In arrest nr. 218.348 van 8 maart 2012 inzake Cours – waar verzoekster naar verwijst – heeft de Raad van State in het beroep tegen de beslissing waarbij verzoekster medisch ongeschikt wordt verklaard voor elke functie en wordt vastgesteld dat zij om die reden de voorwaarden vervult om tijdelijk vervroegd gepensioneerd te worden, geoordeeld hetgeen volgt:

“14. In het middel wordt in wezen door de verzoekster aangevoerd dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen vooraleer de arbeidsrechtbank uitspraak had gedaan over de beslissing van Medex van 17 december 2007 over de consolidatiedatum en de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid ingevolge het arbeidsongeval van de verzoekster.

Met de verzoekster moet worden vastgesteld dat alvast de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid mee bepalend is voor de mate van lichamelijke ongeschiktheid van de verzoekster voor elke functie.

Alle geschillen met betrekking tot de toepassing van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, die ook van toepassing is op personeelsleden van OCMW's, worden overeenkomstig artikel 19 van die wet 'verwezen naar de rechterlijke overheid die bevoegd is om kennis te nemen van de vorderingen met betrekking tot de vergoedingen, waarin de wetgeving inzake herstel van schade uit arbeidsongevallen of uit beroepsziekten voorziet'. Overeenkomstig artikel 579, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek neemt de arbeidsrechtbank kennis van de vorderingen betreffende de vergoeding van schade voortkomende uit arbeidsongevallen, uit ongevallen op de weg van en naar het werk en uit beroepsziekten.

Uit het voorgaande volgt dat, niettegenstaande de administratieve procedure volgens dewelke de consolidatiedatum en de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid door Medex kan worden bepaald, geschillen met betrekking tot de beslissingen die Medex dienaangaande heeft genomen, tot de uitsluitende rechtsmacht van de arbeidsrechtbank behoren. Te dezen heeft de verzoekster een geding aanhangig gemaakt bij de arbeidsrechtbank met betrekking tot de beslissing van Medex van 17 december 2007. Op het tijdstip van het nemen van de bestreden beslissing was er nog geen in kracht van gewijsde gegane uitspraak over dat geding.

15. De bestreden beslissing steunt noodzakelijk op een gegeven dat, gelet op het voorgaande, nog aan het oordeel van de arbeidsrechtbank was onderworpen en waarop Medex niet kon steunen als vaststaand en definitief gegeven, namelijk de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid. Door de verzoekster ongeschikt te verklaren voor elke functie en door haar vervroegd tijdelijk op pensioen te stellen, wars van hetgeen de arbeidsrechtbank nog moest beslissen omtrent het voormelde gegeven, heeft Medex een beslissing genomen die weliswaar voor herziening vatbaar is zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld, maar die niettemin bepaalde onomkeerbare gevolgen heeft voor de verzoekster, zoals hiervoor werd uiteengezet.

De argumentatie van de verwerende partij in haar laatste memorie met betrekking tot de termijn van dertig dagen binnen dewelke Medex, overeenkomstig artikel 5, derde lid, van het koninklijk besluit van 18 augustus 1939 tot regeling van de inrichting der geneeskundige onderzoeken door den Administratieven Gezondheidsdienst, in plaats van door de provinciale pensioencommissies, een beslissing moest nemen over de aanvraag tot vroegtijdige pensionering kan niet worden gevolgd. Nog afgezien van het gegeven dat de verwerende partij zich bezwaarlijk kan beroepen op een termijn die ze zelf blijkens het feitenrelaas niet in acht heeft genomen bij de behandeling van de aanvraag tot vervroegde pensionering, kan uit de aangehaalde bepaling niet worden opgemaakt dat die termijn van dertig dagen ook zou gelden voor de behandeling van de aanvraag gedurende de beroepsprocedure die op 11 december 2008 door de verzoekster werd ingezet.

De bestreden beslissing houdt bepaalde onomkeerbare, voor de verzoekster ongunstige gevolgen in en is in essentiële mate gebaseerd op een gegeven waarover de arbeidsrechtbank zich op het tijdstip van de bestreden beslissing nog moest uitspreken, dit terwijl de raadgevend geneesheer van de verzoekster in de beroepsprocedure die heeft geleid tot de bestreden beslissing nog verklaarde dat een werkhervatting op korte termijn realistisch is. Het nemen van de bestreden beslissing in de zo-even geschetste omstandigheden houdt een miskennen in van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ook al is de overheid verplicht om naderhand, overeenkomstig het vonnis van de arbeidsrechtbank, de aanrekening van het ziekteverlof van de verzoekster op haar ziekteverlofkrediet te herberekenen en aan de hand daarvan een nieuwe beslissing te nemen over haar vroegtijdige pensionering, die in de plaats komt van de bestreden beslissing, toch is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer om de bestreden beslissing te vernietigen.”

In arrest nr. 172.349 van 18 juni 2007 inzake Debackere, heeft de Raad van State in het beroep tegen de beslissing waarbij verzoeker vroegtijdig wordt gepensioneerd op medische gronden wegens definitieve ongeschiktheid voor elke functie, in dezelfde zin geoordeeld:

“4.3. Overwegende dat de vraag die door het middel wordt opgeworpen is of de pensioencommissie haar beslissing over verzoekers medische toestand had moeten opschorten tot de arbeidsrechtbank uitspraak had gedaan over het beroep dat verzoeker bij die rechtbank had ingediend tegen de beslissing over de consolidatie; dat aangezien de consolidatiedatum bepaalt tot op welk ogenblik de afwezigheden, om medische redenen, geacht kunnen worden het gevolg te zijn van het arbeidsongeval waarvan verzoeker het slachtoffer is, die datum meteen ook bepaalt vanaf wanneer die afwezigheden niet langer als het gevolg van het arbeidsongeval kunnen worden beschouwd en bijgevolg moeten worden aangerekend op het ziekteverlof; dat aldus de consolidatiedatum onrechtstreeks ook de datum van uitputting van het ziekteverlof beïnvloedt en van de terbeschikkingstelling die heeft geleid tot het optreden van de pensioencommissie; [...] dat bijgevolg indien tijdens de administratieve procedure een geschil ontstaat over de consolidatiedatum, de pensioencommissie er ambtshalve toe gehouden is de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank te eerbiedigen; dat de Administratieve Gezondheidsdienst in het kader van de arbeidsongevallenwetgeving weliswaar optreedt met de taak van geneeskundig expert die het oorzakelijk verband tussen letsel en ongeval vaststelt, het invaliditeitspercentage van de getroffene bepaalt en zijn advies geeft over de datum van consolidatie; dat niettemin de eindbeslissing in een administratieve procedure, die haar noodzakelijke grondslag vindt in gegevens die op zich het voorwerp vormen van een jurisdictionele procedure, slechts een voorlopig karakter mag hebben, aangezien het bestuur, ongeacht de beslissingen die het neemt, uiteindelijk gevolg zal moeten geven aan de bindende rechterlijke uitspraak;

Overwegende dat het bestreden besluit de rechtstoestand van verzoeker definitief bepaalt; dat het aldus voorbijgaat aan het feit dat nog niet definitief vast staat wanneer het arbeidsongeval van verzoeker geconsolideerd is met als gevolg dat ook niet vaststaat wanneer het aantal ziekteverlofdagen van verzoeker opgebruikt zijn; dat de verwerende partij verzoeker enkel ongeschikt kon verklaren in afwachting van de uitspraak van de rechter en dat zij bijgevolg geen deugdelijke reden had om verzoeker onmiddellijk definitief ongeschikt te verklaren; dat in die zin het bestreden besluit geen deugdelijke grondslag heeft; dat, ook al zou het bestuur te dezen verplicht zijn om de aanrekening van het ziekteverlof van verzoeker op zijn ziekteverlofkrediet overeenkomstig het vonnis van de arbeidsrechtbank te herberekenen en in functie daarvan een nieuwe beslissing te nemen over zijn vroegtijdige pensionering het voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer aangewezen is de bestreden beslissing te vernietigen,”

11. De rechtspraak op dit punt is dan ook duidelijk. De graad van blijvende arbeidsongeschiktheid is mee bepalend voor de mate van lichamelijke ongeschiktheid voor elke functie en de consolidatiedatum heeft een impact op de datum waarop het ziekteverlof is uitgeput en de betrokkene in disponibiliteit wordt geplaatst. Indien een beroep is ingesteld tegen de door Medex in graad van beroep genomen beslissing met betrekking tot de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid en de consolidatiedatum, dient de verwerende partij de in kracht van gewijsde gegane rechterlijke eindbeslissing hieromtrent af te wachten alvorens zij een beslissing kan nemen over de vraag of de betrokkene definitief medisch ongeschikt is voor elke functie en om die reden de voorwaarden vervult om vervroegd te worden gepensioneerd.

12. Doordat de verwerende partij te dezen bij het nemen van de bestreden beslissing de in kracht van gewijsde gegane gerechtelijke eindbeslissing met betrekking tot verzoeksters beroep tegen de beslissing van Medex van 12 februari 2010 niet heeft afgewacht, heeft zij het zorgvuldigheidsbeginsel miskend.

13. Het middel is in de besproken mate gegrond.

B. Conclusie

14. In het auditorsverslag wordt terecht gesteld dat over het beroep tot nietigverklaring uitspraak kan worden gedaan met toepassing van de kortedebattenprocedure in de zin van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

VI. Vordering tot schorsing

15. De nietigverklaring van de bestreden beslissing heeft tot gevolg dat de door verzoekster ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan geen voorwerp meer heeft.

VII. Kosten

Standpunt van de partijen

16. Zowel verzoekster als de verwerende partij vraagt om de kosten, met name het rolrecht en een rechtsplegingsvergoeding begroot op 840 euro, ten laste van de andere partij te leggen.

Beoordeling

17. Aangezien verzoekster in het gelijk wordt gesteld, dient de verwerende partij verwezen te worden in de betaling van het rolrecht, begroot op 200 euro naar aanleiding van de ingestelde vordering tot schorsing.

18. Hetzelfde geldt voor het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding.

Wat de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding betreft, is er geen reden om over te gaan tot een verhoging van het basisbedrag van 700 euro met 20% tot 840 euro. Artikel 67, § 2, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ bepaalt weliswaar dat het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding met 20% wordt verhoogd indien het beroep tot nietigverklaring gepaard gaat met een vordering tot schorsing. Indien evenwel – zoals te dezen – de zaak met korte debatten wordt beslecht, is een dergelijke verhoging overeenkomstig artikel 67, § 2, derde lid, van het voornoemde besluit niet verschuldigd.

VIII. Anonimisering

19. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ vraagt verzoekster dat bij de publicatie van het arrest haar identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van Medex van 23 september 2014 waarbij XXXX op medische gronden ongeschikt wordt verklaard voor elke functie en waarbij wordt vastgesteld dat zij daarom de voorwaarden vervult om definitief vervroegd te worden gepensioneerd vanaf 1 oktober 2014.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

4. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 2 juli 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bruno Seutin